

Inserati se sprejemajo in velja
ristopna vrsta:

3 kr., če se tiska tkrat.

12 " " " " 2 "

15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se
cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana
pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravištvu
(administracija) in ekspedicijska na
Dunajski cesti št. 15 v Medija-
tovi hiši, II. nadstropji.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan
velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je Florijanske
ulice št. 44.

Izhaja po trikrat na teden in
sicer v torek, četrtek in soboto.

„Sokolova“ zmaga.

Z dobrim taktom se je naš „sokol“ na čelo postavil ljubljanskim društvom, ko je šlo za to, proslaviti poroko cesarjeviča Rudolfa. Veselica, ki jo je „sokol“ priredil na Kozlerjevem vrtu, sme se imenovati velika zmaga tega našega društva. Na tisoče ljudi je bilo zbranih, ljudi raznih stanov, raznih narodov, zastopane so bile razne družbe, vendar se je vse prav lepo vršilo, vsi obiskovalci ljudske veselice bili so zadovoljni. Videlo se je očitno, da naš „sokol“ se dviga v zrak na simpatijah cele Ljubljane in njene okolice. Bili so časi, ko ni bilo tako, časi trdi in tužni, ko so naši ljudje obupavali pod pritiskom sovražne nam vlade in domačega odpadništva. Tačas se je tudi „sokol“ skrčil na malo število udov, nahajal je v mnogih krajih ljubljanskih porogljivost in posmeh, sovražniki naše narodnosti so skušali s posmehovanjem ob zaupanje spraviti in uničiti to naše društvo, ki s svojimi rudečimi sranci naznanjuje, da je kri naše krvi, prava slovenska domačinska kri. Skoraj da se je nasprotnikom posrečilo, zadušiti to domorodno društvo, da ni bilo nekterih zvestih udov, ki so ljubljanskega „sokola“ obvarovali osode, ki je zadela enako društvo v Kranji. Naš „sokol“ je tužno dobo Auersperg-Lasserjevo prestopal, in zdaj je začel na novo oživljati se, peruti mu rastejo na čuden način, pero za peresom mu dorašča, ud za udom na novo pristopa, in če pojde tako naprej, šteli bomo „sokolovce“ po stotinah!

Nič lepšega ni, ko sokolovec na konji, in ravno to je najboljši dokaz za krepko rast in zdravi napredek našega „sokola“, da je prišel že na konja. Zdaj imamo sicer le nekaj so-

kolovske konjice, pa upati hočemo, da se nje število še zdatno pomnoži. Lep je na konji huzar, a še lepši je naš sokolovec. Prejšnje čase bilo je težko 30 do 40 sokolovcev v paradi skup spraviti, letos jih je marširalo h Kozlerju nad 70. razun teh pa šest sokolovcev na konjih. Upati hočemo, da kedar pride princ Rudolf v Ljubljano, kakor je bojda obljubil, da pride, pozdravilo ga bo že nad 100 sokolovcev.

Časi so se spremenili, hvala Bogu, na bolje se je obrnilo za narodno stranko. Viri nemškutarske modrosti so se posušili; nekdo ne misli več na strahovanje ali zasmehovanje narodne stranke in njenih društev; nasprotno, Ljubljana je postala narodna, ona je začela ljubiti in spoštovati tiste, ki se poganjajo za čast in slavo našega naroda, toraj je umevno, da svoje simpatije kaže posebno „sokolu“, to je društvo naših mladih mož, ki so vsigdar visoko po konci držali narodno zastavo, ki so sicer ne v politiki, pa v družbenem življenju branili čast domovine naše, jezika našega, običajev naših, svetinj naših.

Rodoljubno srce z veseljem gleda sokolovce ponosno stopajoče po ulicah našega domoljubnega mesta. Pod vodstvom vrlega staroste g. Ravniharja to domoljubno društvo vidno napreduje. Želimo mu iz srca, naj se vedno bolj okrepi in razširi na čast in slavo cele domovine slovenske!

Politični pregled.

V Ljubljani 11. aprila.

Avstrijske dežele.

Vsi časopisi so polni poročil, kako se je slovesnost poroke cesarjevičeve po

raznih krajih praznovala. Največa reč je bila se ve da na Dunaji. Tudi časniki so prišli v prazniški obleki; pa malo jih bo menda listov v Avstriji, ki se nam predstavijo v tako lični podobi, kakor naše „Novice“ od zadnjega torka. Izmed drugih ljubljanskih listov se mora pohvaliti tudi čedna oblika svečanostne „Laib. Zeitung“; v tej številki so izostale celó eksekutivne dražbe; prav! da bi le za vedno zginile!

Državnemu zboru se tvarina tako množi, da ne bo mogel še tako hitro raziti se. Misli se, da bo zboroval še do konca rožnika.

Pri občinskih volitvah v Inomostu so zmagali liberalci.

Strelci v Pragi so izvolili grofa Taaffeja za svojega častnega stotnika. On se jim je za to počastenje gorko zahvalil.

Vnanje države.

Čudna vest prihaja iz Bolgarije: knez Aleksander Battenberg boče odstopiti! On pravi, da je Bolgarija vsa v neredu in da ne uživa nobenega zaupanja v Evropi; če narodno sobranje (deželni zbor) ne odpravi teh neprilik, pravi knez, hoče on odstopiti in krono odložiti. Kaj je možu v glavo prišlo? Dežela, ki je še le pred kratkim rešila se najhujšega trinotva, vendar ne more v vseh rečeh tako urejena biti, ko na primer kraljestvo saksonsko ali belgiško. Saj ravno zato se je Battenburgu zaupala bolgarska krona, da deželo iz tega žalostnega stanja vzdigne. Če se pa on vsake ovire, vsake težave vstraši, potem je pač jasno, da nema srca za to deželo. Bolje je toraj, da gre, naj le gre, saj ni treba, da bi morali Bolgarijo vladati nemški principi, se bo že kak Bolgar našel, da bo vreden kneževske krona, ta bo svoji deželi bolj srčno vdan in je ne

V spomin

poroke cesarjeviča Rudolfa in princesinje Štefanije.

Kaj se zbira ljud veseli?
Praznik v Avstriji je celi,
Čujem radostno zvonjenje
In iz možnarjev bobnenje,
Mesta kinčajo zastave,
V ognji se žaré višave;
Princu Rudolfu velja,
K' se v zakonski stan podá;
Lepo vzel Štefanijo
Bo princez'no belgiško.
Vozi, vozi se kočija,
V njej se vozi Štefanija,
Daleč sem jo vodi cesta
Not do dunajskega mesta,
Čez dežele avstrijske,
Nemške, ogerske, slovanske.
Ženin jej naproti pride
In se k njej v kočijo vsede,
To in to pripoveduje,
Vse jej kraje razkazuje,
Vse dežele avstrijske,
Nemške, ogerske, slovanske:
Peljeta se čez strmine,
Snežne kuže jej planine,

Kjer se divja koza skriva,
Nemški strelec tu prebiva;
Peljeta se čez planjavo,
Hrabrih Ogrov očetnjavo,
Pašo hitrih konj zeleno,
Al' pa s trto nasajeno;
Peljeta se skoz doline,
Prek Slovanov domovine,
Kjer zori pšenice klas,
Kjer vrsti se vas na vas,
V vrtilih rastejo cvetlice,
V klancih dozore trtice,
Sadno drevje tu cveti,
Blagor tu iz tal kipi.
Voz drdrá po beli cesti,
Rudolf kaže vse nevesti,
Kraje vse jej razkazuje,
To in to pripoveduje,
In kar pravil je Štefani,
Ona v srcu si ohrani.
Tak do Dunaja dospeta,
Bila sta lepo sprejeta.
Cesar sinaho objame,
Jo v palačo k sebi vzame;
To in to jo izprašuje,
Tri gradove jej ponuja:
„Ljuba naša hčerka mlada,
Kje bi ti živela rada?
Grad ti dal bom na strminah,
V snežnih mi stoji planinah,

Kjer se divja koza skriva,
Nemški strelec kjer prebiva.
Grad ti dal bom na planjavi,
Tam v Madjarov očetnjavi,
Paši hitrih konj zeleni,
Al' pa s trto nasajeni.
Tretji grad imaš v dolini,
Tam v Slovanov domovini,
Kjer zori pšenice klas,
Kjer vrsti se vas na vas,
V vrtilih rastejo cvetlice,
V klancih dozore trtice,
Sadno drevje kjer cveti,
Blagor kjer iz tal kipi.
Hčerka, zdaj si moraš zbrati,
Kje da hočeš raj' ostati?“
Rekla je princezinja
Štefanija belgiška:
„Kjer se ljuba zver mori,
Tamkej meni biti ni,
Nečem grada na strminah,
Na sneženih tam planinah,
Kjer se divja koza skriva,
In kjer nemški strelec biva.
Dolgočasna je planjava,
Kjer ni drevja, samo trava,
Kjer ni griča, ne doline,
Srca tam veselje mine,
Nečem grada na planjavi,
V hrabrih Ogrov očetnjavi,

bo tako hitro popustiti zagrozil! Ali se je morda nihilistov zbal?

Francozi so Tunis že tako daleč zasidli, da se tuniški vladar ne more več geniti, in moral bo sprejeti vse pogoje, ki mu jih bo francoska vlada narekla. Turški listi protestirajo, pa francoska vlada se je izjavila, da ne trpi nobenega vmešavanja od strani Turčije in če bi sultan le eno barko v Tunis poslal, smatralo se bo to kot napoved vojske in Francozi bodo še s turškim cesarjem vojsko pričeli. Tuniški vladar nema od nikoder pomoči pričakovati in se bo moral podati. Le Italijani se grdo držé, pa si ne upajo nič reči, ker vedó, da so nasproti Francozom preslabi.

Vodstvo angležkih „tory“ bo prevzel, ker je lord Disraeli — Beaconsfield umrl, iz zadnje turške vojske kot diplomat znani lord Salisbury.

Izvirni dopisi.

Z Dunaja, 7. maja. (Iz državnega zbora.) Državni zbor danes praznuje, ker so se njegovi predsedniki in podpredsedniki podali v Schönbrunn, da se predstavijo belgijskemu kralju in kraljici. Dr. Smolka bil je v narodni noši poljski, Lobkovic in Gódel pa v uniformi malteških vitezev. Kralj in kraljica sta prav prijazno sprejela gospode in jih naprosila, naj njuno zahvalo izreko državnemu zboru za pristrčni pozdrav in sijajni sprejem, ki sta ga ona in princesinja našla na Avstrijskem. Ob enem z njimi bila je pri kralju tudi deputacija gospodske zbornice, potem pa se mu je predstavil dunajski župan z obema podžupanoma, katerim se je kralj še posebno zahvalil za krasne priprave, ki so se delale za poroko njegove hčere.

Proračunska obravnava v državnem zboru zadnje dni ni bila posebno znamenita. Gledé Slovencev le omenjam, da je včeraj dr. Tonkli odgovoril na zadnje strastne napade Teuschelove ter se skliceval na to, da cesar in cesarjevič se ne sramujeta na slovenske nagovore odgovarjati slovenski. Teuschel ga je skušal potem zavrniti in si je zlasti prizadeval, zagovarjati tržaškega cesarskega namestnika barona Depretisa, rekši, da so v Trstu ž njim jako zadovoljni. Mi mu to prav radi verujemo, in zlasti sme Teuschel z njim zadovoljen biti, ker ako kdo s pomočjo koga dobi mastno službo 6000 glđ. na leto, sme pač z njim zadovoljen in mu vdan biti.

Paši hitrih kónj zeleni,
Al' pa s trto nasajeni.
Rajši se podam v dolino,
Tje v Slovanov domovino,
Kjer zori pšenice klas,
Kjer vrsti se vas na vas,
V vrtilih rastejo cvetlice,
V klancih dozore trtice,
Sadno drevje kjer cveti,
Blagor kjer iz tal kipi.
Šla bom tjekaj v Prago zlato,
V češko stolnico bogato,
Med marljive grem Slovane,
Moj'mu možu s srcem vdane,
V vedah vseh napredovalne,
V ljutih bojih zmagovalne".
Cesar vse jej potrdi,
Grad pripraviti veli,
Grad kraljevi v Pragi zlati,
V češki stolnici bogati.
Rudolf in Štefanija
Hot'ca bit' prijatelja
Vsem rodovom avstrijskim,
Pa posebno še slovanskim,
„Toraj naj ju Bog ohrani“,
Zvesti kličemo Slovani,
„Njuni zvezi pa gotov
Bodi Božji blagoslovi“

F. H.

Pričakovalo se je včeraj, da se bo pri proračunu za visoke šole v praški univerzi vnela burna obravnava, ker se je bilo k tej točki vpisalo mnogo govornikov. Pa ko je minister Konrad zbornici razodel, da se bode na Českem vsled najvišjega sklepa napravilo poleg nemškega tudi česko vseučilišče in da bode še te dni predložil dva postavna načrta o tej zadevi, odpovedal se je liberalni poslanec Rus besedi v svojem in svojega tovariša Saxa imenu ter si pridržal o tej reči govoriti tedaj, ko prideta dotična vladina predloga v obravnavo. Ali ni res krasno, ako človek, čigar oče in stari oče sta živela v Ljubljani in ki sta bila doma iz znane Rusove hiše v Mirni peči na Dolenjskem, zdaj kot velik Nemec zvonec nosi in se poteguje za nemško vseučilišče v Pragu ter nasprotuje pravičnim zahtevam naroda českega?

Ali ni sramotno za Nemce na Českem, ako si za svoje zastopnike in poslance izbirajo ljudi, ki niso ne po krvi ne po rodu ž njimi v nobeni zvezi, ter jim s tem dajejo priliko politične burke vganjati in jih pri njihovih sodeložanih spravljati ob zaupanje? Rus je rojen na Dunaju in stanuje na Dunaju, njemu je toraj vse eno, kako se godi na Českem; njega ne boli, ako se tam živeči Nemci in Čehi med seboj kavšajo in vojskujejo, njemu je marveč prav ljubo, da ta prepir ne prestane, ker potem bi on gotovo ne imel več upanja, kot poslanec českih Nemcev sedeti v državnem zboru in po ministerstvu hlepeti.

Ker levičarja o univerzi nista govorila, odrekli so se besedi tudi Česki poslanci Kvíčala, Tonner itd., ker so se bili vpisali samo zaradi tega, da bi bili odgovarjali Rusu in Saxu. Daljši govori so bili pri obrtnjskih šolah, pri katerih je bil vprvč poprijel besedo dr. Weitlof, ki je bil nedavno na Dunaji izvoljen namesto ranjkega Brestelna.

Z Dunaja, 10. maja. (Ženitvanske slovesnosti) so minule. Kakor da bi bil hotel Bog sam pokazati svoje veselje nad to zvezo, bilo je prej jako neugodno vreme te dni vseskozi lepo. V nedeljo popoldne so se cesarjeviču poklonile deputacije, ki so mu bile prišle čestitat iz raznih dežel in mest našega cesarstva. Prvi so se mu poklonili škofje, v katerih imenu je kardinal Schwarzenberg pozdravil cesarjeviča in princesinjo. V ravno tistem oddelku prostorne dvorane so se mu za njimi poklonili Madjari in Hrvatje. V drugem oddelku pa so stale v velikem krogu vse deputacije takrajlitavske in deputacija 39 Bošnjakov. Cesarjevič je šel s princesinjo okoli vseh gospodov, ter je s posameznimi govoril, ki so imeli takrat najbolje priliko viditi njegovo nevesto. Madjari so ju bili pozdravili z burnimi „eljen“ klici, Hrvatje so zaklicali navdušeno „živio“, Nemci „hoch“, Čehi „slava“ Bošnjaki in Slovenci zopet „živio“! Deputacija se je mudila v dvorani čez eno celo uro. Ljudska veselica, ki so jo bili v nedeljo pridili v praterju, bila je velikanska; ljudstva se je bilo tam zbralo na več sto tisoč, in le s silo je mogel človek preriti skoz množico. Popoldne bile so v praterju konjske dirke, katerih sta se vdeležila tudi nek Amerikanec in nek Rus iz Petrograda ter oba s svojimi čilimi in čvrstimi konji pridobila darila. Popoldne bile so razne veselice, in naposled loterija na korist dunajskim revežem. Ob poli šestih imel je priti v prater c. k. dvor. Pa ljudstvo je pričakovalo cesarja in njegovo spremstvo od Schönbrunna do praterja ob cesti stalo tako na gosto, da so potrebovali celo poldrugo uro za vožnjo in so prišli do

praterja še le ob poli sedmih. Pa tudi tam so bili ljudje tako nagnječeni, da je bilo nemogoče peljati se okoli, in da so se čez Sofijini most vrnili nazaj, da bi se kaka nesreča ne zgodila. V prvem cesarskem vozu sta se peljala cesar in belgijski kralj, v drugem cesarjevič Rudolf in princesinja Štefanija, v tretjem cesarica in kraljica belgijska itd. Kjer koli so se vozovi prikazali, klicalo je ljudstvo tako navdušeno „Hoch“, „slava“ in „živio“, da se je zrak stresal.

Posebno veličasten dan bil je pa včeraj. Kdor koli je mogel, hitel je že na vse zgodaj na ulice, da bi našel primeren prostor, kjer bi zamogel viditi slovesni spreved princesinje Štefanije. Tudi vojaštvo se je že ob 6. uri popoldne v dveh vrstah nastavilo ob cesti, po kateri se je imela princesinja peljati, da bi je ljudstvo ne zagnjetilo. Ob desetih bilo je pa že toliko ljudi na nogah, da so morali tisti, ki so bili tako srečni, da so bili preskrbljeni s posebnimi sedeži, daleč okoli iti, preden so od zadej pririli do svojega prostora. Ob 1/2 1. uri prišla je princesinja s svojo materijo iz Schönbrunna v Terezijansko akademijo, ob eni pa se je pričel slovesni spreved, v mesto, kterege je ljudstvu naznanil strel z arzenala in glasno zvonjenje po cerkvah dunajskih. Spreved bil je jako krasen; najprej je šel oddelek konjikov, za njimi so jezdili trije dvorniki, potem je prišla cela vrsta odkritih dvornih strežajev peš, za njimi na konjih cesarski stražniki, potem dvorni kamorniki in tajni svetovalci. Za njimi prišli so kamorniki in tajni svetovalci v krasnih kočijah, zadoji med njimi je bil olomuški kardinal Fürstenberg. Potem so sledili 4 kamorniki, ki so opravljali službo, obersthofneistra, oberststalmeister vsi v kočijah napreženih s šestimi konji in naposled je prišel krasni vseskozi pozlačeni voz s šestimi šimeljni, v katerem je sedela nevesta princesinja Štefanija, s svojo materjo kraljico. Pri Elizabetnem mostu so stale belo oblečene device in dekleta, ki so s cveticami posipale pot, in mestna deputacija, ki je v imenu dunajskega mesta pozdravila princesinjo, je ljudstvo v vsih jezicah na ves glas pozdravljalo nevesto in v pozdrav vihtelo bele robce, in nevesta se je vso pot na vse strani preprijazno obračala in ljudstvu zahvaljevala za toliko znamenj pristrčne vdanosti in ljubezni. Oblečena je bila v svilnato rožnato obleko. Za njo je prišel oddelek madjarske dvorne straže na konjih s panterškimi kožami čez rame in v rumenih čizmih, potem pa so sledili še nekteri vozovi, v katerih so se peljale dvorne gospé in naposled je prišel zopet oddelek konjikov. Zraven princesinje je ves čas na levi jezdil general Filipovič.

Cesar in cesarjevič Rudolf sta kraljico in princezino pričakovala na dvoru, ter ji prišedše peljala v krasno okinčano dvorano, kjer so se bili v pozdrav zbrali tudi drugi udje cesarske rodbine. Popoldne ob 6. uri bil je velik obed, h kteremu je bilo povabljenih okoli 140 ljudi, in so cesar napili na srečno zvezo cesarjeviča Rudolfa s princesinjo Štefanijo.

Okoli 1/2 8. ure zvečer se je pričela razsvitljava mesta. Ljudstva je vse mrgolelo po ulicah in guječa je bila zlasti na ringu silno huda. Bile so pa tam hiše res prekrasno razsvitljene, zlasti Schwarzenbergova palača, Schwarzenbergov trg in ring od tega trga do cesarske opere; v sredi na tem prostoru je stal krasno razsvitljen slavolok, ki ga je bila postavila dunajska plinova družba.

Na eni strani bile so iz tisočernih plinovih lučic brezštevne zvezde, v sredi velika zvezda

z avstrijskim orlom, po steni so bili grbi raznih dežel v kolobarju je bilo iz lučic sestavljeno brati: 10. maj 1881, okoli in okoli pa so bili dolgi žarki vsi iz plinovitih lučic. Na drugi strani stala so v kolobarju imena: Rudolf-Stefanija, v sredi črke FJ. in E. (Franc Jožef — Elizabeta), spodej pa Dunaj-Bruselj. Na premnogh hišah okrog je gorel bengalski ogenj v raznih barvah. Palača nadvojvoda Albrehta in palača francoskega poročnika bili ste razsvitljeni z električnimi svetilnicami, in prostori tam okrog bili so tako svitli kakor po dnevi. Krasna je bila tudi Hasova hiša na Grabnu, palača kreditnega zavoda, eskomptne banke, mestne požarne straže, škotskih benediktincev itd. itd. Na stolpu sv. Štefana goreli ste iz prva dve, pozneje pa ena sama električna luč, namesto štirih. Pravijo, da je nekdo nalaš prerezal drat, ki ga niso mogli več tako hitro napeljati, da bi bili prižgali vse stiri luči. Ljudstvo se je skoraj do polnoči sprehajalo po ulicah in je ogledovalo razsvitljavo.

Danes okoli poludneva bila je pa poroka v Avguštnski cerkvi. Ljudstva se je okoli cerkve vse trilo, notri pa so prišli samo tisti, ki so imeli vstopnice. Pa le malo jih je bilo tako srečno dobiti vstopnico. Razun dvornikov, tajnih svétnikov, kamožnikov, raznih deputacij, bilo je le prav malo drugim mogoče priti v cerkev. Iz državnega zbora bilo jih je na primer samo 40, ki so dobili vstopnice, ker za druge ni bilo več prostora. Cerkev je bila krasno okinčana s cveticami in prevlečena z dragocenimi plabtam. Poročeval je kardinal Schwarzenberg v pričo premnogh škofov, opatov in drugih višjih duhovnikov. Cesarjevič Rudolf in princesinja Štefanija sta imela pred altarjem rumeno pogrnjeno klopčico, cesar in cesarica, pa kralj belgijski in kraljica imeli so svoje sedeže na evangelijski strani vsi štirje vstrel pod nebesom. Druga gospoda bila je po svojem stanu in službi razdeljena po lepo razsvitljeni cerkvi. C. kr. dvor in spremstvo njegovo prišel je v cerkev po dolgih in krasno okinčanih in razsvitljenih mostovžih, ki držé iz c. kr. palače v avguštnsko cerkev. Po poroki bil je obed v dvorni palači, potem pa sta se zaročenca odpeljala v grad Laksenburg, da se tam opočijeta od velikega truda, ki sta ga imela prenašati te dni. Čez en teden se podasta za par dni v Budapešt, potem pa v Prago, kjer že zdaj delajo velikanske priprave za slovesen in sijajen sprejem.

Včeraj so se poklonile Rudolfu in Štefaniji tudi še razne deputacije, ki so imele izročiti razne darove, med njimi deputacija poljska, ki je prinesla zbirko lepih podob, predstavljajočih imenitnejše dogodke iz zadnjega cesarjevega popotovanja, deputacija dunajske obrtniške družbe, ki je izročila krasne steklene posode, deputacija bruseljske meščanske straže, ki je darovala podobo raznih krajev in mest belgijskih itd.

Naj še omenim, da so cesar tudi to priliko porabili za velikodušne vstanove. Napravili so namreč 22 vstanov po 300 gld. v zlatu za dijake raznoterih višjih šol, in vstanovili so tudi 100 novih prostorov za oficirske sirote v Hernalskem zavodu. Tudi so danes pomilo-stili 343 obsojencev, katerim so ali vso ali pa en del kazni odpustili. Tako bode ta dan v vednem spominu ostal pri zvestih narodih avstrijskih, in jih v novič vtrdil v ljubezni in zvestobi do presvitile cesarske rodovine.

Iz Jalape v Meksiki. (Dalje.) Žalibog je tudi med Slovenci mnogo takih, ki hvalijo le to, kar je tuje, kar so v tujih deželah videli. Študenti pridejo v Gradec ali

na Dunaj v šole, in ker tam vidijo, kako se gospóda iz vere norčuje, mislijo, da je tako nobel in prav, da ni izobražen, kdor na vero kaj drži. Napojeni s publim liberalizmom pridejo domu in so — mladoslovenci, to je, na vero malo držé in v cerkev ne gredó, ker to je po njih mislih le za neumnega kmeta, ne pa za izobraženega človeka, ki je v Gradci ali na Dunaji študiral. Nemški izgledi so pogubni za nas, ker so dostikrat slabi izgledi. Nemci se oklepajo svoje protestantske vere, ali bolje nevere, zakon jim nič ni svet, ker se vsak čas lahko razveže, in še katoliški Nemci hrepené nekteri pa civilnem zakonu; nasledek tega pa je, da ni ljubezni med možem in ženo, in tudi ne ljubezni med otroci in starši. Kjer pa te družbinske ljubezni ni, tam tudi ni ljubezni do domovine, zato se Nemci tako radi poprimejo pregovora „ubi bene, ibi patria“ — kjer ti je dobro, tam je tvoja domovina. Zavolj te in drugih slabih lastnosti niso Nemci nikjer priljubljeni, tukaj v Ameriki jih prav nič ne marajo. Slovane imajo veliko rajši. Ko je bila turška vojska, praznovali so tukaj vsako zmago Črnogorcev, ter se njihovih uspehov veselili; povedali so meni vse novice iz raznih časnikov. Če ó dekleta in žene so meni čestitale, in če je došla kaka vesela novica, so me v kazini s častjó sprejeli, in klicali so „viva Montenegro, viva Iliria!“ Ko so pa Nemci na Francoskem zmagovali, ostali so ljudje čisto mrzli, nihče jim ni privoščil tistih zmag. Ko smo pa zvedeli, da so nihilisti ruskega cara umorili, ločili so se tukajšni prebivalci po svojem mnenji: konservativni so cara milovali, liberalci so pa nihiliste zagovarjali, in še meni zamerili, da sem se oblekel v črno obleko v znamenje žalosti. Jaz sem jim pa dokazal, da nihilisti so le orodje v rokah prostozidarjev, kateri so umorili tudi Lincolna, Carnera, Gorgia Moreno in več drugih republikanskih predsednikov, ki jim niso hoteli po volji biti. Ti vragovi pomagati moré vse poštene vladarje, preganjali so ponižnega papeža Pija IX., zavdali so nadškofu v Lami, glavnem mestu peruvanskem. Ti zavrtni morilci peruvanski so se toliko ustili, pa pred Čilenci jim je srce upadlo. Deželica Čile (ne Kile — čile je toliko ko poper ali paprika) ima komaj poldrugi milijon prebivalcev, vendar je premagala združene Peruvance in Bolivijance, katerih je pet milijonov, tedaj trikrat več. Čilenska dežela ima vseučilišče, vojaške učilnice, katoliška cerkev in duhovščina je tam spoštovana, zato mirno napredujejo v vseh rečeh; sovražijo pa Čilence vsi liberalci.

Liberalni republikli Peru in Bolivia pa sta v večnih prekucijah. Peruvanci so odpravili vseučilišče, ker liberalci ne potrebujejo učenih ljudi, kakor so francozki liberalci slavnemu kemiku Lavoisieru odgovorili, ne potrebujejo Boga, ker njih vlada ne izhaja od Boga, ampak od ljudstva, kakor je hudič iz Rousseau-ovih in Voltair-ovih ust rekel. Ker pa ni od Boga, preganja vse, kar je Božjega. Pa Bog je močnejši od hudobe, zato so tudi Čilenci z malo močjó premagali liberalne Peruvance in Bolivijance, in ravno v tistem mestu, kjer so nadškofu zavdali, zdaj nemajo ne kruha, ne mesa ne denarja, in bi morali od lakote pocepati, ko bi jim čilenski vojaki iz usmiljenja ne dajali nekoliko od svoje vojaške menaže. Groza je bilo peruvanske časnike pred vojsko brati, kako so preklinjali, grozili, se togotili, kako so hoteli Čilence na zelji pojesti, ter jih zmirljati z izdajalci, suroveži, nevedneži, brezsrčneži. Pa vse širokoustenje in preklinje-

vanje jim nič ni pomagalo, bili so od Čilencev tepeni. (Dalje sledi.)

Domače novice.

V Ljubljani, 12. maja.

(Ljudska svečanost na čast cesarjeviču), ki jo je priredil „Sokol“ v zvezi z drugimi društvi, se je prav dobro obnesla. Iz čitalnice so marširali udeleženci, z godbo na čelu skozi mesto in potem na Kozlerjev vrt, namreč „sokolovci“, veterani požarni brambovci, nemški turnarji, društvo katoliških pomočnikov, deputacije čitalnic iz Št. Vida, Šiške in Bizovika. Na vrtu je igrala vojaška godba; peli pa so pevci ljubljanske čitalnice, in mešani zbor šišenske čitalnice. Pevke iz Šiške, vse v pecah, prikupile so se občinstvu tako po svoji zunajnosti, kakor po ubranem petji. Obiskala sta nas na vrtu tudi deželni predsednik in dr. Bleiweis Janez, ter bila navdušeno pozdravljena. Vreme je bilo ugodno; udeležba velikanska; na cesti proti Šiški je bila kar gnječja: Postrežba je bila še dosti dobra.

(Čitalniški pevci in „sokolovci“ v torek zvečer.) Zarad neugodnega vremena v ponedeljek odložili so pevci in „sokolovci“ svojo serenado na torek večer. Zbrali so se v čitalnici v obilnem številu, ter o poldesetih odrinili z mestno godbo na čelu pred stanovanje predsednikovo. Tam so pevci zapeli tri pesmi, med katerimi se je odlikovala najbolj poslednja. Nedvedova himna na poroko cesarjevičovo. V tej kompoziciji je Nedved samega sebe prekosil in mi mu zamoremo le čestitati. Med burnimi živoklici obilno zbranega ljudstva marširali so potem pevci in sokolovci z godbo na čelu skozi mesto v čitalnico nazaj.

(Temeljni kamen nove cerkve), ki se ima zidati v spomin poroke cesarjeviča Rudolfa, bodo blagoslovili č. g. knezoškof Janez Zlatoust Pogačar, brž ko pridejo od poroke iz Dunaja v Ljubljano. Kakor smo že poročali, posvetila se bo nova cerkev presv. srcu Jezusovemu, ter se bo zidala v gotiškem slogu.

(Blagi in vse hvale vredni darovi kranjske hranilnice.) Za proslavljenje poroke cesarjeviča Rudolfa sklenila je kranjska hranilnica: podariti 100.000 gld. v ta namen, da se zida in uravna posebna hiša za kranjski muzej, ki se bo imenoval „Rudolfinum“; nadalje vsem onim, ki imajo stvari pod 1 gld. zastavljene, dati brez obresti nazaj; in slednjič vsem dolžnikom; ki nemajo nad 300 gld. vknjiženega dolga pri hranilnici, znižati obresti od 5 na 4 odstotke. Prvi dar bo v čast celi deželi in v kinč in ponos ljubljanskega mesta; drugi dar bo razveselil mnogo revnih družin; tretji dar bo prišel v korist mnogim revnim kmetom in bajtarjem, ki obresti težko zmagujejo. Kar je hvale vredno, naj se pohvali, in to storimo tudi nasproti kranjski hranilnici. V tem slučaju je pravo zadelo.

(Razsvetljava mesta v ponedeljek zvečer.) Že v nedeljo se je Ljubljana začela kinčati z zastavami. V ponedeljek so vihrale že iz vseh hiš zastave raznih barv. Največ je bilo narodnih (belo-modro-rudečih), cesarskih (rumeno-črnih) in belg. (črno-rumeno-rudečih). Nekaj je bilo tudi habsburških (belo-rudečih), bavarskih (belo-modrih) in ljubljanskih (belo-zelenih). Najbolj goste so bile zastave na mestnem trgu, na starem trgu, v špitalskih ulicah; pa tudi drugodi se jih ni manjkalo. Zvečer nam je dež mnogo skazil: petje čitalnice in bakljada „sokolova“ se je moralo preložiti na torek. Tudi kresovi po hribih se niso videli zavoljo goste megle. Razsvetljava mesta je bila zvečer

sijajna. Malo je bilo temnih oken, vse se je lesketalo v lučicah. Najlepša je bila razsvetljava na „rotovžu“. Pred gledališčem so skušali napraviti električno luč, pa se jim je le deloma posrečilo. Umetni ogenj na Gradu se je bolje izkazal. V mnogih oknih smo videli lepe transparente. Se ve da se vsakemu ne posreči, če po svoji glavi dela in drugih ne praša; tako je bilo v nekem oknu brati: „es lebe das brautpaar des Kronprinzen Rudolfs“; to se razume, kakor bi imel princ Rudolf dve nevesti; tako se zgodi, če se ljudje hočejo z nemščino skazovati, pa dobro nemški ne znajo. Vojaška godba, spremljana od požarne brambe, merširala je v kljub dežu pred stanovanje g. deželnega predsednika, ter tam svirala dva komada, potem pa skozi razsvetljeno mesto šla v kolizej nazaj. Vkljub slabemu vremenu se je ljudstva vse trlo po ulicah. Pred stanovanjem g. deželnega predsednika so grmeli burni živio-klici, ko je vojaška godba tje dospela. Ljudstva tam zbranega je bilo na tisoče.

Razne reči.

— Slovani v Rim. Odbor v Zagrebu, kateremu načelu je kanonik dr. Fr. Rački je priobčil Hrvatom katolikom sprelep proglas za pottovanje v Rim do 5. jul., in v njem iztika temu romanju najblagši namen t. j. nadelavati pot, po kateri bi se slovanski razkol v veri in cerkvi mogel poravnati. Razodeva nado, da se na stotine Slovanov spravi tedaj na noge k Leonu XIII in k sv. Cirilu, tudi „Čeh“ kateri se spominja besedi dr. Braunerja: Avstrija je naslednica trudov sv. Cirila in Metoda, češ sedaj se jamejo zavedavati katoliški Slovani, da jim je sveta naloga, razširjevati pravo oliko in pravo sv. vero na vzhod. Kako lepo razkazuje to v svoji sloveči okrožnici škof Strossmayer, kateri Jugoslovanom iz iz Slavonije, Hrvatije in Dalmacije postavi se neki na čelo na tej poti. Rusine popelje blezo sam metropolit Sembratovič, kateri bode z mnogimi duhovniki slovanskega obreda obhajal v Rimu slovansko službo božjo. Z Rusini se zedinijo Poljaki, ktere popelje ministrov brat škof Dunajevski. Čehi se z Moravani, Šlezaki in Slovaki razgovarjajo, kako bi se sklenili ter dostojno zahvalili v Rimu. Škof ljubljanski, poroča v dotičnem spisu Čech, sam ostarél pošlje svojega namestnika, ter pripoveduje o odboru, kateri deluje med Slovenci in vreduje omenjeno potvanje v Ljubljani, o čemur pa vse premalo prihaja na dan. Na noge torej!

— Vredno nasledovanje. V Rimu zbrali so se nedavno vredniki vsih listov v Rimu izhajajočih ter so sklenili, da nočejo več v svojih listih navajati slučajev samoubojstva, ubojstva, tatvine, ostalih pregreh, ktere kvarijo javno vedenje, kajti vidi se, kako take povesti še le pospešujejo enake hudobije. Kedar se vseskozi prebirajo, niso več tako ostudne, marveč na tanko opisovane dražijo in vzbujajo zverinsko in zlodejsko naravo v človeku. Dobrega človeka je groza prebirati obravnave sodnijske, slabi jih pa srka v se in se iz njih uči več hudobnosti in prekanjenosti. Ni dvombe, da so časniki po svoje pripomogli k temu, da se one grozne hudobije tako pogostoma godijo, in sveta dolžnost nastopa časnikarjem, da storijo kaj njim v okom.

— Cesarjevič v zgled dijakom. Prva deputacija, ktera se je ženinu cesarjeviču Rudolfa smela pokloniti, bili so po njegovi lastni želji njegovi nekdanji gospodje učitelji in vzgojevatelji. Vodil jih pridvorni župnik

Mayer. Bilo jih je 18 gospodov, kateri so v prejšnjih letih podučevali cesarjeviča v raznih vedah in umetnijah. Gospodje moji, rekel je slavni ženin, med mnogimi čestitkami, katerih o tej priliki dobivam od toliko strani, mojemu srcu nobena ni bliža od one, ktero mi poklanjajo moji nekdanji učitelji, katerih prizadevanjem za moje olikanje imam jaz tolikanj zahvaliti. Sprejmite to zagotovilo od svojega vam vedno hvaležnega učenca. Pozor, učenci! učite se od svojega cesarskega vzornika hvaležnosti in spoštovanja do svojih učiteljev.

— Shod geologov bo mesca septembra v Bolonji na Laškem. Zbornica laška je v ta namen dovolila 40.000 frankov podpore.

— Skozi sneški kanal je šlo lanskega leta 2011 ladij s 50 517 potovalci.

— Časnikovizbaja na Angležkem 1696, in sicer v Londonu 378, v provincijah 1087, namreč v Walesu 60, na Škotskem 181, na Irskem 154, drugi na Angležkem. Leta 1846 je bilo še samo 14 dnevnikov, zdaj jih je 168.

— Nemci v severni Ameriki hočejo napraviti posebno nemško vseučilišče, ter v dotiki ostati z nemško domovino. Pobirali bodo prineske tudi po Nemčiji.

— Prostožidarji v Ameriki. V zedinjenih državah je med 50 milijoni prebivalcev 545.887 prostožidarjev.

— Abesinski kralj Janez je umrl. On se je bil povzdignil na prestol za vladarjem Teodorjem, ter se proglasil za kralja l. 1871.

Umetne zobe in zobovje

postavlja po najnovejšem amerikanskem sostavu v zlatu, vulkanitu brez bolečin. Plombira z zlatom itd.

Zobne operacije izvršuje popolno brez bolečin s prijetnim mamilom. (5)

A. Paichel,

zobni zdravnik

poleg Hradskega mosta v I. nadstr.

Telegrafične debarne cene 10 maja.

Papirna renta 78.60 — Sreberna renta 78.90
Zlata renta 96.53 — 1860letno državno poročilo 132.75
Bankine akcije 823 — Kreditne akcije 345.60 — London 117.90 — — Cen. kr. cekini 5.55. — 20-frankov 9.31.

Rešil je svoje življenje.

V nekem malem mestu, Shawfort pri Rochdali, živel je mož, ki je delal v tamošnjih rudnikih. Bil je močne postave ter najtežje dela opravljal brez škode, dokler ni v prevzetosti svojih moči nalašč pretegnil, ker se je lotil tako težavnih del, da jih človeško telo ne prenese.

Pred dvema letoma je vsled tega tako obolel, da sam sebi ni bil več podoben. Do tega časa je svojo telesno močjo dobro preživljal in rodbino svojo, ko je pa bolezen prišla in nehaj zaslužek, porabil je še to, kar je imel prihranjenega, ter zašel v veliko revščino. Bolezen pa je vedno huje pritiskala, tako da je naposled še komaj po sobi hoditi zamogel. Trgalo ga je po vseh udih in imel je tako težko sapo, da je komaj dihal.

Beračiti ga je bilo sram, zaslužiti pa nič ni mogel. Usmilili so se ga in mu dali prav lahko delo, ki ga zdaj mala deklica opravlja. Pa še temu delu ni bil kos, tako je bil slab. Pa tudi jesti nič ni mogel, ker je imel želodec ves pokvarjen. Trpel je hude bolečine, in zdravniki mu niso znali pomagati.

V tem žalostnem stanu je dobil v roke en listič, v katerem je bilo pohvaljeno znano zdravilo „shäker-ekstrakt“. Obupan človek vse poskusi in utapljač se prime bilke, tako je tudi on sklenil, poskusiti še to zdravilo.

In res, „shäker-ekstrakt“ mu je pomagal, hitro se je začel popravljati in prejšnjo moč nazaj dobivati. Trganje se nehaj, sapo je dobil lahko, in v kratkih tednih bil je zdrav, ter je zopet lahko jedel in tudi delal. Zdaj je že leto preteklo, kar je popolnoma zdrav, in lahko težke dela opravlja.

Vsak bo priznal, da je to čudovito ozdravljenje, in da je resnično, se lahko dokaže; potrdil bo to poštar ali kateri drug poštteni mož v Shawforthu. Ta mož se imenuje Tomaž Briggs v Peel Teerace, Shawforth pri Rochdali na Angležkem.

To pa ni posamezen slučaj, ampak „shäker-ekstrakt“ je že mnogo ljudi popolnoma ozdravil. Kdor želi dokazov, naj le meni piše in jaz mu bom poslal pisanih spričeval, kakoršnih imamo na stotine o dobrih uspehih zdravila „shäker-ekstrakt“.

Skor en milijon flaš tega zdravila se je lansko leto 1880 na Angležkem prodalo, brez oglasov v časnikih. Ljudje so to zdravilo sami drug drugemu priporočali. Nobeno zdravilo se še ni tako hitro in v toliki meri prikupilo ljudem, in iz tega se vidi, da mora v resnici dobro biti. Ena flaša štane 1 gl. 25 kr.

Zaloga v Ljubljani: Jul. pl. Trnkoczy; v Gorici J. Christofletti; v Rudolfovem Dom. Rizzoli.

Lastnik je
A. J. Withe v Frankobrodu na Meni.

Važno za vsako hišo!

Cela mizna oprava iz britanskega srebra za le 8 gld.

Elegantno delo, ne zarujavi, in se vedno tako ohrani, v podobi in barvi pravega srebra, in je najboljša tvarina za mizno opravo, razun srebra. Za 8 gl. se dobi cela mizna oprava iz najboljšega britanskega srebra. Dobri stojimo, da ostane oprava vedno bela.

- 6 nožev iz britanskega srebra z angleško jekleno ostrino,
- 6 vilic iz britanskega srebra, fina in težka roba,
- 6 žlic iz britanskega srebra,
- 12 žličic za kavo, iz britanskega srebra,
- 1 mlečni zajemnik iz britanskega srebra,
- 1 zajemalnik za juho iz britanskega srebra, težko, dobro blago,
- 2 lepa svečnika,
- 3 jajčne posodice,
- 6 tac, lepo izdelane,
- 1 posoda za poper ali sladkor,
- 1 presejalnik za čaj,
- 6 tačic za nože in vilice

51 kosov.

Naroči se proti poštnemu povzetju, ali pa da se denar naprej pošlje.

Zaloga britanskega srebra

C. Langer,

Wien, II. obere Donaustrasse 77.

Opomba. Komur bi oprava ne ugajala, pošlje naj jo v 10 dneh nazaj in bo dobil svoj denar nazaj razun poštnih stroškov.

Važno za vsako hišo!

J. Blaznikovi nasledniki v Ljubljani.